

NHỮNG CON CHỮ DIU DÀNG

(*Tâm Bút*)

I.

Tôi có một nữ độc giả tên Kim Vân, cư ngụ ở vùng Tucquegnieux bên Tây, đọc tôi, đam “thương” tác giả. Tất cả các mặt sách nào tôi xuất bản, chị đều gửi tiền qua mua rất cẩn thận.

Tôi chưa hề biết mặt chị nhưng từ những cú điện thoại viễn liên, nghe chị nói giọng Hà Nội rất ngọt. Chuyện gì liên quan đến tôi chị cũng đều rõ (hẳn nhiên nhờ các tác phẩm). Có lần chị bảo “*thật thương cho BG làm sao!*”

Từ sau 2005, tôi không còn in cuốn nào bằng giấy mực nên chẳng có gì gửi chị. Hỏi chị có dùng internet không để gửi bài cho đọc thì chị bảo “*không*”.

Ngày qua tháng lại chẳng còn dịp chuyện trò với nhau.

Mới rất gần đây, cuối tháng 2/2019, mở cuốn sổ điện thoại, thấy địa chỉ chị, bèn gửi qua đường bưu điện chia sẻ với chị một bài viết mới...

Nửa tháng sau, người hồi âm cho tôi chính là chồng chị, báo tin chị vừa qua đời cách đó không lâu.

Thật thảng thốt đến bàng hoàng!

Tôi gửi lời chia buồn đến anh (một nha sĩ, trước 1975 là sĩ quan trong phân đội Quân y Lực Lượng Đặc Biệt, bạn thân của nhà văn bác sĩ Ngô Thế Vinh đang ở Hoa Kỳ.) Trong thư, có đoạn:

“... Anh và gia đình mất một người thân, còn BG mất một tri-âm-độc-giả...”

Lá thư thứ hai, anh gửi cho tôi tấm ảnh chị chụp trước đó.

Thật là một người rất đẹp! Anh mê sắc đẹp chị ngay từ lần đầu gặp gỡ (lời anh kể). Cưới nhau dạo đó, không có mụn con nào nhưng hai người vẫn ở với nhau cho đến tận bây giờ trên dưới 60 năm! (Quả là chung thủy!)

Tôi lại ngơ ngẩn suốt buổi chiều với tấm ảnh có khuôn mặt đẹp phúc hậu và sang cả cầm trên tay.

II.

Tôi có cô học trò cũng tên Vân (nhưng lót chữ Thanh) tuổi ngoài 40, học với tôi đã vài năm.

Cô không phải là “dân” mê sách như chị Kim Vân nhưng bài nào tôi gửi qua email (chung với số bạn hữu ít ỏi) cô đều đọc. Có lần tôi nói với Thanh Vân:

“Mỗi khi rơi vào hố tuyệt vọng, cô thấy chỉ Văn Chương mới kéo nổi cho cô đứng dậy, và hẳn nhiên phải đánh đổi bằng cả một nghị lực ghê gớm nếu không muốn để tự mình buông xuôi.”

Dẫu tâm hồn và cuộc sống đơn giản như mây xanh trên trời, nhưng từ cái duyên thầy trò với một nhà-văn-nghệ-sĩ mà Thanh Vân hiểu được chiều sâu điều tôi nói. Trong các buổi học chiều thứ Sáu, Thanh Vân đều nhận biết ra tức thì sức khỏe tôi bữa đó ớn (hay không ớn) qua bài viết (dài hay ngắn) mà cô được đọc tối thứ Năm bữa trước tôi gửi qua email.

Mới tuần qua đây, Thanh Vân xin tôi dạy piano cho đứa con gái út 14 tuổi. Sở dĩ dùng chữ “xin” là bởi Thanh Vân rất biết tôi không thích đánh đổi thì giờ quý báu cho tiền bạc, nhất là để khổ công bắt đầu bước âm nhạc cho một đứa con nít không biết một chữ tiếng Việt.

Tôi không chối từ, cũng không muốn nhận. Hơn ba mươi năm “giam chí lớn vòng com áo” theo việc đào tạo lòng yêu âm nhạc cho đám con nít VN sinh ra và lớn lên theo phong cách Mỹ mà không đạt được mấy kết quả thực tiễn, tôi ngán lắm rồi! Thà tôi dạy “chùa” cho lớp học trò lớn sáng chủ nhật, ham mê âm nhạc, không có đồng tiền ràng buộc giữa Thầy - Trò với nhau!

Dù vậy, tôi đưa đề nghị với Thanh Vân:

“Cô chỉ nhận dạy thử nửa giờ âm nhạc, còn nửa giờ kia sẽ dạy cho nó tiếng Việt, xem sao.”

Buổi học “thử” thứ nhất bắt đầu ngay sáng thứ Bảy kế tiếp.

Trong một tiếng rưỡi kéo dài, âm nhạc chiếm phần rất ít, còn lại chỉ là dạy con bé cách đánh đàn và phát âm từ các chữ cái tiếng Việt trở đi.

Buổi tối, nhận email Thanh Vân *“Cám ơn cô thật nhiều, Kaylee bảo em: ‘She is very nice!’”*

Thế là mừng trong ý nghĩ: *“Ở tương lai sẽ có một đứa con nít nói và hiểu chính xác cái đẹp của tiếng Việt thuần túy được truyền đạt từ một nhà-văn-nghệ-sĩ rất yêu tiếng Việt”*.

Rõ là kỳ cục với một vị thầy bất thường như tôi!

Rồi tự bào chữa cho mình bằng một câu thư mượn của Dostoievski, năm 1839 đã viết cho người anh Mikhail:

*“Bây giờ, em thấy bình yên giống như một người ẩn náu trong một nỗi bí mật sâu thẳm của tâm hồn. Em tin tưởng vào chính mình. (...) Nếu anh trải suốt cả đời, cố gắng nặn óc tìm hiểu điều gì, anh đừng nên nói rằng đã phí thì giờ theo việc đó. Em đang rất bận tâm với điều bí mật vừa nói **bởi vì em muốn mình THẬT SỰ LÀ MỘT CON NGƯỜI.**”*

Khuya hôm qua viết xong Những Con Chữ Dị Dàng bài 28, thấy rất mệt đến dường muốn gục. Cảm tưởng như đang trở lại sự “sợ hãi” với lần thứ nhất đọc chữ nghĩa Dostoievski.

Điều ấy kéo dài cho đến hôm sau, và tận bây giờ, 11:00 đêm.

Trích câu trên của Dostoievski mà tự hỏi “*không biết rằng có được bình yên*” chẳng?

Dù gì đi nữa hãy nên để mọi thứ ở bài kế tiếp.

Bây giờ thì phải tạm ngưng nếu không muốn bị đột quy bởi cứ bắt cái đầu suy nghĩ hoài hoài...

Trần Thị Bông Giấy.

(Bài viết xong tại San Jose, thứ Ba, April 9, 2019 11:00 giờ khuya.)

[]